

Вера бывае рознай. І знешняе – не заўсёды люстэрка ўнутранага, а ўнутранае можа нават не выяўляцца знешне. Прапануем Вам задумацца над сваім духоўным жыццём і паразважаць над тым, ці не ілжывая наша набожнасць: ходзім у касцёл з прывычкі або з вялікай радасцю, молімся напаказ або на хвалу Бога, робім дабро дзеля ўласнай выгады або адказваем на заклік сэрца...

“Я ў Богу” або “Бог ува мне”?

Варта размяжоўваць набожнасць “здоровую” і “нездоровую”. Да “нездаровай” набожнасці можна аднесці афектаваную – перабольшана эмацыйную, падкрэсленую і штучную. Такая вера характэрна людзям, якія, праслаўляючы Бога, займаюцца самалюбаваннем, шукаюць асалоды ад працэсу, а не ад самой сутнасці. Так, напрыклад, вернік збіраецца ў касцёл з думкай “мяне ж убачаць столькі людзей” і апраанае сваё самае прыгожае адзенне. Каб усе заўважылі, прыходзіць і сядзе ў першыя лаўкі. Як жа ён цешыцца, калі нехта ацэньвае ўбранне і гаворыць нешта прыемнае. І нібы для Бога апраанаецца, а атрымоўваецца, каб задаволіць сябе. Або вырашае вернік маліцца спевам. І не заўважае, як пагружаецца ў сябе і пачынае засяроджана лавіць па пакоі сваё чыстае эха: “які ж у мяне прыгожы голас”. Бог адыходзіць кудысьці на другі план. † Іс нудна яшчэ адна разнавіднасць “нездаровай” набожнасці – набожнасць напаказ або ханжаства. Гэта дэманстратыўная форма набожнасці пры таемнай або відавочнай нявернасці вызнаваным ідэям. Уявім сабе верніка, які прыходзіць у касцёл “для бацькоў” або “для пробашча”, з якім добра знаёмы. Навошта? Вобраз набожнага верніка гарантуе прыемныя бонусы: супакой блізкіх, павагу духавенства. Як бачым, паводзіны такога чалавека разлічаны галоўным чынам на публіку або для самаапраўдання. Некаторыя людзі посцяцца “напаказ”: афішуюць, колькі сіл імі прыкладаецца для ачышчэння душы і цела. На самой справе, каэфіцыент карыснага дзеяння пакаяннага перыяду змяншаецца з-за піяру “сябе ў посце”. Чалавек уносіць свае намаганні на пастамент замест таго, каб стаць гэтым самым пастаментам. Ханжа прыкладае да іншых стандарты, якія адмаўляецца ўжываць да сабе. Вось, напрыклад, прыйшла жонка дадому пасля Імшы і сварыцца на мужа за нейкія дробязі. І гадзіны не мінула, як яна слухала казанне святара аб умеркаванасці ў словах, а паступае наадварот, апраўдваючыся: “у маёй сітуацыі прамаўчаць нельга”. А, можа, проста сказаць па-іншаму?

Набожнасць

Аўтар: Ангеліна Пакачайла
06.03.2016 01:00

Ча